

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **Agentura TRIXI, s.r.o.**, se sídlem Hořice, Klicperova 483, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupce Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 18. prosince 2012, č.j. 7910/12-1500-607686, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18.12.2012, č.j. 7910/12-1500-607686, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Hořicích (dále jen „správce daně“) ze dne 1.11.2012, č.j. 47615/12/239970606042, a napadené rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění uvedl, že správce daně svým rozhodnutím žalobkyni sdělil, že nedodržela podmínky stanovené rozhodnutím o posečkání daně ze dne 13.6.2011, č.j. 34314/11/239970606042, když splátku splatnou dne 20.12.2011 uhradila až 23.12.2011. Rozhodnutí o posečkání tak pozbylo účinnosti dne 20.12.2011. K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný dále uvedl, že ust. § 157 odst. 5 daňového řádu jednoznačně nestanoví do kdy má být, při nedodržení podmínek posečkání, vydáno rozhodnutí o pozbytí účinnosti toho posečkání. I když se v posuzovaném případě tak stalo s určitou časovou prodlevou, nebylo to ze strany

správce daně záměrně a žalovaný rozhodně popřel, že by bylo vydáno v souvislosti s jiným daňovým řízením. Kontrola u žalobkyně probíhala na základě požadavku německého správce daně v rámci výměny informací s daňovou správou členského státu EU. Dále žalovaný uvedl, že pokud by rozhodnutí o pozbytí účinnosti posečkání daně bylo vydáno ihned po nesplnění podmínek, tj. po 20.12.2011, zbylý nedoplatek by byla žalobkyně povinna uhradit ihned, se všemi negativními důsledky. Svým postupem správce daně naopak způsobil, že nedoplatek nebyl vymáhán a žalobkyně tak nebyla nucena okamžitě řešit úhradu zbývajících nedoplatků. Podrobně pak žalovaný popsal i důsledky opožděného rozhodnutí správce daně na výši úroku z prodlení a konstatoval, že činil jen o 500 Kč více, než by byl úrok z posečkání, a to zejména proto, že rozložení úhrady daně a příslušenství splátek bylo správcem daně nastaveno tak, aby bylo výhodné pro žalobkyni, tedy nejdříve byla splatná daňová povinnost a pak příslušenství daně, ze kterého se úrok z posečkání neuplatňuje.

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání shora citovaného rozhodnutí, jeho zrušení i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně. Uvedla, že v květnu 2011 požádala o posečkání s placením daně doměřené jí na základě kontroly na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008, a to ve splátkách splatných vždy do 25. dne v měsíci. Správce daně jí svým rozhodnutím ze dne 13.6.2011, č.j. 34314/11/239970606042, povolil splácení a akceptoval i navržený termín splátek, kromě měsíce prosince 2011, kdy stanovil lhůtu splátky do 20.12.2011. Žalobkyně nastavila v bance trvalý příkaz na 25. každého měsíce a tím došlo k nedodržení termínu splátky v prosinci 2011. Správce daně však rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání vydal až dne 1.11.2012. Žalobkyně ho označila za akt pomsty správce daně za odmítnutí jeho pokusu o opakování daňové kontroly za zdaňovací období roku 2008. Do rozhodnutí správce daně podala odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalobkyně toto rozhodnutí označila za nezákonné. Tvrdila, že se žalovaný nevypořádal dostatečně se všemi odvolacími námitkami, jeho jednání vykazuje znaky šikanování a podporuje správce daně v jeho „beztermínové benevolenci“ při vydání rozhodnutí, které zasahuje do majetkových práv žalobkyně. Správce daně svým postupem porušil základní zásadu řízení, kterou je povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí včas, bez zbytečných průtahů a dalších nákladů pro žalobkyni. Napadla i tu část rozhodnutí, kde se žalovaný dovolává výpočtů správce daně, aniž sám zkontroloval jejich správnost přepočtem. Tím způsobil nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí a následně i jeho nezákonnost. V neprospěch žalobkyně tak byly pokřiveny pravomoci správce daně, jak je upravuje ust. § 7 daňového řádu. Napadené rozhodnutí žalobkyně v závěru označila za tendenční a nezákonné.

K žalobě se vyjádřilo dne 4.3.2013 Odvolací finanční ředitelství, reagovalo na všechny uplatněné žalobní námitky a navrhlo zamítnutí žaloby. Vyslovilo nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Zopakovalo důvody, které žalovaný uvedl v reakci na tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí správce daně o pozbytí účinnosti posečkání daňového nedoplatku bylo reakcí na stížnost žalobkyně na pokus o opakovanou daňovou kontrolu.

Dále odmítlo tvrzení žalobkyně, že ji svým postupem správce daně šikanoval. Přiklonilo se k vysvětlení podanému správcem daně i žalovaným, že k prodlení došlo pouze nešťastnou shodou okolností a odkázalo na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí. Připustilo, že úkony související se správou daní jsou svým způsobem výrazným zásahem do majetkových a zčásti i do osobních práv a svobod a dotčená osoba může postup správce daně subjektivně pociťovat jako nepřátelský, zaujatý případně neoprávněný.

K otázce včasnosti Odvolací finanční ředitelství především odkázalo na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Citovalo ust. § 156 odst. 3 a 157 odst. 5 daňového řádu a připomnělo, že po dobu, kdy žalobkyně plnila podmínky posečkání hradila místo úroku z prodlení pouze úrok z posečkání, a to až ke dni, kdy porušila stanovené podmínky. Zdůraznilo, že k pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání dochází ze zákona a správce daně tuto skutečnost svým rozhodnutím pouze deklaruje. Na účinky nedodržení podmínek rozhodnutí o posečkání byla žalobkyně výslovně upozorněna. Podle Odvolacího finančního ředitelství proto není rozhodující, kdy správce daně rozhodnutí o pozbytí účinnosti posečkání daně vydal, neboť všechny důsledky související s nesplnění stanovených podmínek vznikají přímo ze zákona.

Odvolací finanční ředitelství nepřisvědčilo ani tvrzení žalobkyně, že všechny splátky byly stanoveny vždy na 25. dne v měsíci, pouze v prosinci 2011 stanovil správce daně termín nesrozumitelně na den 20.12. Ze splátkového kalendáře, jak byl v rozhodnutí o posečkání stanoven, je zřejmé, že splátky byly stanoveny nepravdělně okolo 25. dne v měsíci tak, aby jejich splatnost nespádala na sobotu, neděli nebo svátek.

K námitce poukazující na chybějící kontrolu výpočtů správce daně Odvolací finanční ředitelství zdůraznilo, že předmětem odvolacího řízení bylo posoudit zákonnost vydání rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání. Výpočet rozdílu mezi úrokem z prodlení a úrokem z posečkání částky daně nemá proto na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně povolil k žádosti žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 13.6.2011, č.j. 34314/11/239970606042, rozložení úhrady dlužné daně s příslušenstvím. Splátky byly stanoveny na jednotlivé měsíce počínaje červnem 2011 a konče květnem 2012, a to v jednotlivých měsících různě, (na dny 24., 25., 26., v prosinci 2011 pak na den 20). Žalobkyně splátku za

prosinec 2011 uhradila až 23.12.2011. Správce daně vydal dne 1.11.2012 pod č.j. 47615/12/239970606042 rozhodnutí, kterým žalobkyni sdělil, že rozhodnutí o posečkání z důvodu nedodržení v něm stanovených podmínek pozbývá dnem 20.12.2011 účinnosti. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správce daně potvrdil. O důsledcích nedodržení podmínek rozhodnutí byla žalobkyně poučena.

Podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a to za splnění podmínek uvedených pod písm. a) až e). V odst. 3 pak je stanoveno, že v rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky. Podle § 157 odst. 5 citovaného zákona není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí.

Ze shora podaného je nepochybné, že žalobkyně splátku stanovenou rozhodnutím o posečkání na den 20.12.2011 uhradila až 23. 12.2011. Tím nesplnila jednu z podmínek posečkání a ve smyslu ust. § 157 odst. 5 daňového řádu tímto dnem pozbylo rozhodnutí o posečkání účinnosti. Pokud žalobkyně tvrdí, že jí byly, kromě měsíce prosince 2011, termíny ostatních splátek stanoveny na 25. den v měsíci, nemá pravdu. Na 25. den byly stanoveny splátky za měsíce červenec, srpen, říjen a listopad 2011 a leden, duben a květen 2012. Termíny ostatních splátek připadly na 24. nebo 26., kromě splátky za prosinec 2011. Odvolacímu finančnímu ředitelství je tak možné přisvědčit, že správce daně při stanovení termínů splatnosti vycházel z požadavku žalobkyně, která v žádosti o posečkání navrhla termín splatnosti měsíčních splátek na 25. den v měsíci, konkrétní data ale modifikoval tak, aby termín splátky vždy připadl na nejbližší pracovní den. Pokud žalobkyně určila pro banku jednotný datum splatnosti a nezohlednila, že v prosinci 2011 musí poukázat úhradu měsíční splátky již dne 20.12., ani včas nepožádala správce daně o změnu splátkového kalendáře, je to jen její chyba, která nemá dopad na zákonnost postupu správce daně.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že sdělení správce daně o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání je aktem pomsty správce daně za to, že žalobkyně odmítla jeho pokus o opakování daňové kontroly za zdaňovací období roku 2008. Jak vyplynulo ze správního spisu, Ministerstvo financí požádalo správce daně, aby u žalobkyně ověřil údaje požadované německými daňovými orgány ve formuláři „SCAC 2004“, sloužícím k výměně informací států EU. Jednalo se o údaje dotýkající se žalobkyně a jejich obchodních vztahů v roce 2008 a 2009. Pokud postup správce daně vyvolal v žalobkyni přesvědčení, že vydání rozhodnutí o pozbytí účinnosti posečkání daně bylo aktem msty, jak ho v žalobě nazvala, pro takový závěr neshledal krajský soud žádný důvod. Pokud za šikanování označuje žalobkyně skutečnost, že rozhodnutí bylo správcem daně vydáno až dne 1.11.2012, i když k nedodržení termínu splátky došlo dne 20.12.2011, je možné jí přisvědčit

v tom, že se bezesporu jedná o značnou prodlevu. To konečně připustil jak správce daně tak i žalovaný. Pokud by tímto prodlením došlo k majetkové újmě na straně žalobkyně, nic ji nebrání v tom, aby se zákonným způsobem domáhala nápravy. Na zákonnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně nemá však tato okolnost žádný vliv, neboť podle ust. § 157 odst. 5 citovaného zákona při nedodržení některé z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení. I když o tom správce daně je povinen vydat rozhodnutí, všechny důsledky související s nesplnění stanovených podmínek vznikají přímo ze zákona.

Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalovaný se dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Podrobně nerozvedl pouze výpočet rozdílu mezi úrokem z prodlení a úrokem z posečkání částky daně, který vyčíslil částkou 500 Kč ve svém rozhodnutí správce daně. Tento nedostatek však nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, neboť vyčíslení rozdílu mezi úrokem z prodlení a úrokem z posečkání částky daně je až důsledkem porušení podmínek posečkání a o výši úroku bude nepochybně rozhodováno samostatně zvláštním rozhodnutím. Pokud se o výši úroku z prodlení a úroku z posečkání správce daně ve svém rozhodnutí zmiňuje, jedná se o údaj, který na zákonnost jeho rozhodnutí neměl žádný vliv.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu